

1

Er moet een manier zijn om erachter te komen.

Ik lig op Stu's bed en denk na over de mogelijke formule. Ik staar naar het plafond, maar zie alleen maar x'en en y's en haakjes en vraagtekens. Tegenover me zit Stu met zijn rug naar me toe achter zijn keyboard en hij slaat steeds een toevallige combinatie van akkoorden aan. Af en toe stopt hij om raadselachtige hiërogliefen op te tekenen of weg te gummen in een aantekenschrift.

'Het lukt niet,' zeg ik. 'Er zijn te veel variabelen.'

'Dat zei ik al,' zegt hij.

'Maar ik móét het weten.'

'Ik denk dat je ook kunt leven zonder dit te weten. Ik kan het in elk geval.'

Ik ga rechtop zitten, duw mijn bril wat hoger op mijn neus en zie een losse draad zitten in de steenrode streep op zijn wollen deken die veel weg heeft van een Mexicaanse poncho.

'Je moet dit maken voor je de draad kapottrekt,' zeg ik.

'Wat maken?'

Ik zeg het tegen hem.

'Ruk hem eraf,' zegt hij.

'Ik ga er niet aan rukken.'

'Doe dan maar of je het niet ziet.'

'Je beseft toch wel dat ik nooit zou kunnen slapen onder deze deken met die loshangende draad? De gedachte eraan zou me de hele nacht wakker houden.'

'Was je dan van plan om te gaan slapen?' vraagt hij terwijl hij me over zijn schouder aankijkt.

'Nou, nee, nu niet.'

‘Waarmee je suggereert dat je het op een of ander moment wél van plan bent?’

‘Ik suggereer dat, waar ik ook slaap in de toekomst, het niet onder déze deken zal zijn.’

‘Ik was me er niet van bewust dat logeerpartijtjes ook bij onze vriendschap hoorden,’ zegt hij. ‘Gaan we dan ook elkaars haar doen?’

‘Ja. Ik kan niet wachten tot ik jou een keer opgetut zie!’

‘Oké, moet je horen,’ zegt hij en hij speelt op een volmaakte manier de magnifieke trillers van de inleiding van een van de mooiste nummers ter wereld, ‘Come Sail Away’. (Tekst en muziek van Dennis DeYoung, voormalig leadzanger van Styx en nu componist en Broadwayartiest, en alles bij elkaar genomen een prachtig menselijk wezen. Ik geloof dat hij in zijn vrije tijd gestrande automobilisten redt, op zakkenrollers jaagt en bloed en plasma afstaat tot het Rode Kruis hem voor zijn eigen bestwil tijdelijk verbiedt te komen. Er moet ergens een Superman-cape in zijn klerenkast te vinden zijn.)

Dan zingt Stu – en zover mijn luisterervaring reikt is Stu de enige die recht kan doen aan Dennis DeYoung, wat het grootste compliment is dat ik welk zingend mens dan ook kan geven. Stu zingt in een paar koren en is zo’n groot muzikaal talent dat de dirigent van ons schoolkoor hem vaak raad vraagt over arrangementen voor musicals en ensembles. Mijn zangstem is niet meer dan gemiddeld en ik heb een absoluut onvermogen om welk muziekinstrument dan ook te bespelen. Ik heb op mijn negende een halfjaar pianoles gehad en dat waren de langste zes maanden van mijn leven. Ik begreep er nauwelijks iets van en mijn lerares weigerde mijn lijstje met waaromvragen te beantwoorden. Waarom wijs je vingers toe aan toetsen? Waarom wordt er een boogje gezet tussen noten van dezelfde toonhoogte? Waarom heb je een dempend pedaal? Waarom kun je die noot niet gewoon níét spelen? Waarom leert u me niet hoe ik een piano moet stemmen? Waarom zijn er geen blauwe piano’s? Nee, ik meen het, waarom zijn er geen blauwe piano’s?

Zij en ik waren dolblij toen ik mocht stoppen van mijn ouders.

Net voor het tempo van ‘Come Sail Away’ toeneemt, houdt Stu op met zingen en hij gaat over op een klassieke versie van het stuk, die het midden houdt tussen een menuet en een concerto, alsof Johann Sebastian

zélft het had gecomponeerd. Ik zie Stu met mijn eigen ogen zitten, anders had ik kunnen zweren dat er meer dan één persoon zat te spelen.

Na ruim een minuut stopt Stu en hij draait zich op de kruk om naar mij.

‘Zo ver ben ik gekomen,’ zegt hij.

‘Ik vind het mooi.’

‘Ik doe je graag een plezier.’

Sophie schreeuwt vanaf de gang: ‘Zo gaat het nummer niet!’

‘Ik zeg dat het wel zo gaat!’ roept Stu terug.

‘Dat komt doordat jij volkomen geschikt bent!’

‘En jij bent een pluizige poedel!’

‘Freak!’

‘Fifi!’

‘Hou op, jongens!’ zegt hun moeder die in de deuropening van Stu’s kamer staat. ‘Josie, blijf je eten?’

‘Ik kan niet, tante Pat. Heel graag een andere keer, maar Kate komt vanavond en dan kan ik haar eindelijk eens goed uithoren over haar Huidige Vriend, die wij nog geen van allen hebben gezien.’

‘Uithoren? Josie toch,’ zegt tante Pat.

‘Ik moet wel, tante. Voor haar eigen bestwil.’

‘Haar eigen bestwil?’ vragen Stu en zijn moeder tegelijk, wat tante Pat grappiger vindt dan Stu.

‘Ja. Ik moet erachter zien te komen of er iets mis is met hem, wat waarschijnlijk zo is, en ik heb drie redenen om dat te zeggen.’

Tante Pat kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan, sceptisch maar afwachtend, iets wat Stu soms ook doet.

‘Ten eerste,’ ik steek mijn wijsvinger omhoog voor de nodige nadruk, ‘is er iets mis met al haar vriendjes. Twee,’ middelvinger omhoog, ‘ze hebben nu al een maand of vier iets met elkaar en ze heeft hem nog nergens laten zien, dus waarschijnlijk verbergt ze iets. En ten derde, en dat heeft te maken met één, Kate heeft nog geen greintje van het inzicht dat Maggie heeft, als het aankomt op het kiezen van een vent die bij haar past.’ Maggie is ons oudere zusje.

‘En jij wel?’ vraagt Stu.

Ik krimp ineen en denk aan de reünie op school, voor ik zeg: ‘Nou, ik

kan beter iemand uitzoeken voor Kate dan Kate voor zichzelf. Weet je wat het is? Ik word niet blind van de liefde zoals zij. Ik benader het logischer.'

'Je hebt nog nooit een van haar vriendjes leuk gevonden,' zegt Stu.

'Mijn mening wordt gevormd door de jongen.'

'Uh-huh. Wat was er ook alweer mis met de vorige?'

'Maïs,' zeg ik.

'Maïs?' vraagt tante Pat.

'Maïs,' bevestigt Stu.

'De jongen at alleen maar maïs, vlees en chocolade,' zeg ik tegen tante Pat. 'En daar ging Kate de mist in met haar inzicht. Ze kookt graag en ze eet ladingen koolsoorten. Het zou onmogelijk zijn om op lange termijn voor een volwassen man te koken die geen kool lust. En daarom was hij natuurlijk geen geschikt vriendje voor Kate. Ik wist dat het uit zou gaan. Ik stelde alleen iets eerder voor dat zij het uit zou maken dan zij zelf op het idee kwam.'

'Koolsoorten,' zegt Stu. 'Geen knolgewassen?'

'Jawel, allebei.'

'En hoe zat het met de peulvruchten?'

'Je snapt mijn punt.'

'Hoe heet dat vriendje van haar?' vraagt tante Pat.

'Geoff met een g, een e, een o en drie f'en. *Geofff*.'

'Nou, dan hoop ik voor Kate dat Geoff-met-een-g van een heleboel soorten groenten houdt,' zegt ze.

'Ik ben van plan daar vanavond achter te komen,' zeg ik. En als tante Pat zich omdraait om weg te gaan, hou ik haar tegen met: 'Weet u dat er hier een draad los zit?'

'Laat zien,' zegt ze, terwijl ze dichterbij komt en kijkt naar de plek die ik aanwijs. 'Ja, ik zie het. Trek hem er maar af.'

Stu haalt zijn schouders op. 'Dat zei ik ook al.'

'Dat kan toch niet? Wat als de draad de eerste keer niet knapt, maar langer wordt, waardoor de stof gaat rimpelen? Wat als hij de hele...'

'Zo.' Tante Pat buigt zich voor me langs, pakt de draad beet en trekt hem los. Ik krimp ineen. 'Dat is dat,' zegt ze en ze glimlacht even tegen me voor ze de deur uit loopt.

Ik kijk op mijn horloge. Bijna halfzes. 'Ik moet gaan.' Ik spring op van het bed, verzwik mijn voet en val op de grond.

Stu grijnst gemeen als hij de eerste akkoorden speelt van de vijfde symfonie van Beethoven.

Ta-da-da-dááááh.

'Dennis DeYoung zou me overeind hebben geholpen,' zeg ik terwijl ik opsta met vuurrode wangen, maar niet gewond. Ik zet mijn bril recht.

'Stu Wagemaker vindt je een sukkel.'

'O, wacht.' Ik blijf in de deuropening staan. 'Jen Auerbach zei vandaag dat ze denkt dat ze je heel leuk vindt.'

'Weet ze dat dan niet zeker?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ze vindt op het ogenblik een heleboel jongens leuk. Maar in jouw geval doet het er niet toe, omdat ik tegen haar heb gezegd dat ze bij je uit de buurt moet blijven.'

'O ja? Waarom?'

'Je bedoelt behalve het feit dat je nu met Sarah Selman aan het daten bent?'

'Ja, behalve dat.'

'Ik heb tegen haar gezegd dat jij een stomme player bent.'

'Niet waar.'

'Zeker weten.'

'Nee,' zegt hij met nadruk. 'Dat is niet waar.'

'Wel waar!' roept Sophie.

'Zie je wel?'

'Jullie vergissen je,' zegt hij en hij speelt een paar lichte noten op het keyboard.

'Sarah is je derde vriendinnetje van dit kalenderjaar en het is pas maart.'

'Het is al de vijftiengste,' protesteert hij. 'En het is zelfs de laatste dinsdag van de maand.'

'Maar wel een dinsdag in de derde maand van het jaar. Dat is één vriendin per maand tot nu toe.' Ik hou drie vingers nadrukkelijk in de hoogte. 'Moet ik doorgaan?'

'Nee, want je hebt het mis en ik zou het vervelend voor je vinden als je jezelf voor schut blijft zetten.'

‘Ik heb het niet mis,’ zeg ik, wat bevestigd wordt door Sophie.

‘Ze heeft het niet mis!’

‘Ik moet gaan,’ zeg ik.

Ik roep tot ziens tegen Sophie en blijf in de keuken even staan om Mozes te aaien, de acht kilo wegende kater van de familie Wagemaker, die het maar net toestaat dat ik hem weer aanraak nadat ik verleden week op zijn staart heb getrapt. Twee keer.

Wat vriendjes betreft is Sophie al net zo erg als haar broer met vriendinnetjes is. Broer en zus hebben allebei hetzelfde blonde haar, ze zijn lang en slank, hebben allebei een mooi gezicht met regelmatige trekken en glimlachen veel. Stu schrijft muziek. Sophie schildert – heldere tafere-len als ze gelukkig is, fletse landschappen als ze dat niet is. Maar omdat ik hen allebei mijn leven lang ken, kan ik zeggen dat Sophie – haar liefdesleven uitgezonderd – minder gecompliceerd is. Geen pluizige poedel, maar volkomen zorgeloos in zaken die haar niet interesseren of raken.

Niemand zal Sophie ooit kunnen beschuldigen van te veel nadenken, wat ik, als onverbeterlijke (mijn vader zegt hardnekkige) nadenker, bewonder. Ik weet niet hoe ze het doet. Ik vind haar absoluut fascinerend.

Tante Pat zegt dat Stu en zij ruziën omdat ze maar dertien maanden in leeftijd schelen. Stu is zestien. Sophie vijftien, drie maanden ouder dan ik, hoewel ik een klas hoger zit op school. Ik heb het derde jaar middelbare school overgeslagen, waardoor ik nu in mijn een-na-laatste jaar zit – net als Stu.

Tante Pat voorspelt dat Sophie en Stu, tegen de tijd dat ze negenen-twintig en dertig zijn, en allebei druk zijn met hun eigen gezin en carrière, en in verschillende staten wonen, tamelijk goed met elkaar overweg zullen kunnen.

Mijn ouders zijn al tweeëntwintig jaar eigenaars van een huis in dezelfde straat, recht tegenover dat van de Wagemakers, en dat is de reden dat Kate en ik, en ons oudste zusje Maggie, hen tante Pat en oom Ken noemen.

Om die reden denkt iedereen op school dat Stu en Sophie een neef en nichtje van mij zijn. Dat laten we zo. Het is gemakkelijker dan de bijzon-

derheden te moeten uitleggen van een relatie die geen familierelatie is, maar er wel een lijkt te zijn.

Ik loop het huis van de Wagemakers uit en steek de straat over. Het is koud en vochtig van de regen, zoals zo vaak tegen het einde van de maand maart. Mijn gedachten keren terug naar het dilemma dat me uit Sophies kamer had gehaald, waar ik, gefascineerd door haar enthousiasme, had geluisterd naar het nieuwste uitmaakdrama met haar vriendje, waarin ze hem had beschreven als een 'kaassnuivende schoft-van-een-rat', en naar Stu's kamer had gebracht, waar ik probeerde een formule op te zetten die Stu onmogelijk noemde. Maar hij moet fout zitten. Er behoort een manier te zijn, nee, er móét een manier zijn waarop ik overtuigend kan vaststellen dat ik, in al die vijftien-punt-vier jaar van mijn leven, een hele rat heb opgegeten.

2

Ik kan de gemiddelde grootte van een rat vaststellen. Dat is gemakkelijk. Wat ik niet kan vaststellen, is de dichtheid waarmee ratten in een kuip vallen bij vleesverwerkende fabrieken of het aantal keren dat ik dat verwerkte vlees heb gegeten van de fabrieken waar ratten per ongeluk deel zijn gaan uitmaken van het product, gekoppeld aan de frequentie waarmee mijn moeder bepaalde merken heeft gekocht van bepaalde winkels. En dit is allemaal gebaseerd op de aanname dat ratten inderdaad in deze kuipen vallen en eindigen in hotdogs en hamburgers die ik heb gegeten. Stu heeft dus gelijk. Er zijn te veel variabelen en ik zal moeten leven zonder het te weten. Of het maar zo'n beetje schatten.

Ik heb een bloedhekel aan gissen of schatten en geef de voorkeur aan de precisie van wiskundige formules en exacte vertalingen. Wiskunde is een taal en ik hou van talen. Kijk naar alle vreemde woorden die ik alleen vandaag al heb gebruikt:

Hiërogliefen: Grieks

Poncho: Spaans

Ensemble: Frans

Concerto: Italiaans

Minuet: Frans

Hamburger: Duits

Geoff: Josies

Het allermooiste enkele woord, in alle talen van de wereld, is tipi. Komt van de Sioux. Ook al was ik geboren in een familie van Franssprekende geitenhoeders in de Zwitserse Alpen, dan zou ik nog steeds onmiddellijk weten wat een tipi is op het moment dat ik het woord hoorde. Geen

verwarring. Volmaakte duidelijkheid. Het is een miniatuur van taalkundige grootheid.

Tipi.

Was elke taal maar zo duidelijk als die van de Sioux.

Ik loop de keuken binnen door de achterdeur en ben daar lang genoeg alleen om te kijken wat we vanavond eten. Mam heeft een gemakkelijke culinaire formule geregeld voor mij, met beperkte variabelen. Gebaseerd op de juxtapositie van gehakt, een ui en verse tomaten in de koelkast, en bruine bonen en kruiden op het aanrecht, kom ik tot de conclusie dat we chili con carne eten (mogelijk met heel veel sporen van ratten. Ik zal het nooit weten.) De meeste avonden zijn mijn ouders geen van tweeën voor zes uur thuis. Chili moet sudderen, dus begin ik meteen te werken als souschef, getraind door en veelvuldig in dienst van mijn zussen en mijn moeder.

Ik heb nog maar net de geschikte pan op het fornuis gezet als Kate binnenstormt door de achterdeur. Ze houdt haar mobiel vast als een walkie-talkie.

‘Nee,’ zegt ze in de mobiel, terwijl ze haar tas en koffertje neerzet en de mobiel met haar schouder tegen haar oor drukt. ‘Ik moet dinsdag in Cincinnati zijn en woensdag in Dayton. Donderdag heb ik een cursus die bijna de hele dag duurt, dus ik zou je alleen maar kunnen inplannen op maandag of vrijdag.’ Ze glimlacht tegen me, geeft een kushand, wijst naar de mobiel, gooit beide handen omhoog, rolt met haar ogen, laat me glimlachen en wijst vragend naar de pan.

‘Chili,’ zeg ik.

‘Nee,’ zegt ze in de mobiel. ‘Ik ben drie keer naar zijn kantoor geweest en hij heeft me elke keer langer dan een uur laten wachten. En ik ga geen excuses aanbieden voor het feit dat ik mijn tijd net zo belangrijk vind als de zijne.’ Ze haalt het vlees en de ui – ik grijp de tomaten – uit de koelkast. ‘En hij wil nog steeds niet af van de Squatinabelusia.’ Of zoiets. Ze noemt een of ander medicijn, waar ik nog nooit van heb gehoord. Ze schenkt een beetje olijfolie in de pan en dan volg ik haar gebaren waarmee het klaarmaken van de chili con carne is begonnen. Ze verbreekt het gesprek nadat de ui bruin gebakken is en alle tomaten door mij in keurige stukjes zijn gesneden.

‘Hé, Josie,’ zegt ze terwijl ze weer stralend tegen me glimlacht. ‘Hoi!’

Dan krijg ik een kus op mijn wang van haar en ik vraag hoeveel kilo bewerkt vlees zij denkt dat ze in haar leven heeft gegeten.

Kate is vertegenwoordiger in medicijnen en werkt voor een farmaceutisch bedrijf. In die functie bezoekt ze artsen in hun praktijk en in ziekenhuizen om de nieuwste behandeling tegen kaalheid of een middel tegen vaginale droogheid te slijten.

Ik krijg steeds blocnotes en pennen waarop de naam en de mooiste logo’s staan van geneesmiddelen verkrijgbaar op recept. Mijn lievelingsblocnote was er een van ongeveer acht bij twaalf centimeter waar bovenaan op elk blad met grote blauwe letters stond: *CYLAXIPRO. Een dagelijkse dosis vermindert de kans op het uitbreken van herpes.* Ik vroeg mijn moeder om op zo’n blaadje te schrijven waarom ik niet op school was geweest, maar dat weigerde ze. Ik schreef er een bedankje op voor de verjaardagskaart die ik vorig jaar van oom Vic en tante Toot had gekregen. Ze stuurden me een briefje van tien dollar in een kaart met een aap erop en ik was oprecht dankbaar voor beide en zei dat. Maar toen moest ik het door mam goedgekeurde postpapier gebruiken om me daarop te verontschuldigen voor de toespelingen op genitale herpes die ik had gemaakt in mijn oorspronkelijke briefje en de rol die Kate speelt in het voorkomen van het uitbreken daarvan uitleggen.

Sindsdien krijg ik alleen nog maar pennen en blocnotes met daarop namen van medicijnen tegen allergieën en een te hoog cholesterol.

Vandaag is mam eerder thuis dan pap. Ze geeft vier dagen per week les op een hogere beroepsopleiding tot verpleegkundige aan Ohio State University, wat ongeveer een halfuur rijden is vanaf ons huis naar de oude buitenwijk Bexley. Toch lijkt het op de een of andere manier dichter bij dan Kates appartementje, niet meer dan een kwartiertje rijden naar het centrum van Columbus. Toen ze het huis uit ging, leek het voor mij of ze naar het einde van de wereld vertrok. En zeker nu ze steeds minder vaak komt eten, afhankelijk van werk en vriendjes die alleen maar maïs eten of kleine aandoeningen hebben die ze weigert te onthullen.

Tegen halfacht – een etenstijd die mijn vader ‘cosmopolitisch’ noemt, maar hij zegt het nooit met een onbewogen gezicht – zitten wij, vier She-

ridans, aan de keukentafel, waar Kate iets te enthousiast doet over de chili. Het is lekker, maar niet hemels.

‘Ik denk alleen maar aan Geoff,’ zegt ze als mam tegen haar zegt dat ze er gelukkig uitziet.

‘Ik zat al eerder aan hem te denken,’ zeg ik, ‘en ik durf erom te wedden dat we niet aan dezelfde dingen dachten.’

‘Josie,’ zegt ze, terwijl ze er een opgewekt kort *tss* aan toevoegt, ‘je gaat van hem houden.’

‘Wanneer krijgen we hem een keer te zien?’

‘Nou,’ zegt ze, terwijl ze mam en pap verlangende blikken toewerpt, ‘ik hoop eigenlijk dat ik hem vrijdag kan meebrengen. Voor het avondeten? Misschien een etentje voor de hele familie?’

Een etentje voor de hele familie betekent in de taal van de Sheridans: pap en mam, Maggie en haar man Ross, en Kate en ik. Wij vullen een kamer altijd volledig met discussies, waardoor het lijkt of er veel meer dan zes mensen zijn.

Een seconde kijken pap en mam elkaar aan en ze knikken nieuwsgierig, wat Kate volkomen ontgaat.

‘Leuk,’ zegt mam. ‘Zijn er nog speciale verzoeken voor het eten?’

‘Spaghetti!’ zeggen Kate en ik tegelijk en we schieten in de lach. Onze familie eet al heel lang heel graag spaghetti bij welke speciale gelegenheid dan ook waarbij geen schaal met een reusachtig gebraden karkas van een dier op tafel wordt verwacht. Spaghetti betekent geen bijzonder gerecht voor de meeste mensen, maar de meeste mensen hebben mijn moeders zelfgemaakte saus niet geproefd. Tante Pat wil dat ze die op de markt brengt, en mam ontvangt het compliment elke keer met alleen maar de gedachte van een voldane uitdrukking op haar gezicht. Dit kan ze omdat ze er jarenlange ervaring mee heeft.

Als we bijna klaar zijn met eten – na eindeloos te zijn onderhouden over talloze vage maar buitengewone kwaliteiten van Geoff – adembenemend, briljant, interessant, adembenemend – worden de plannen voor het Speciale Familie-etentje van vrijdag aanstaande gemaakt.

‘Blijf je vannacht hier slapen?’ vraagt pap aan Kate, terwijl hij zijn horloge vergelijkt met de klok in de keuken, wat – in de privétaal van de Sheridans – betekent: *Blijf of ga, maar dit is het moment om dat te beslissen.*

‘Ze blijft,’ antwoord ik voor haar en ik pak haar hand en zeg: ‘Kom op,’ en we rennen naar boven, naar mijn kamer.

Ik spring op mijn bed, ga zitten met mijn benen gekruist onder me, zet mijn bril recht en zeg: ‘Vertel me alles wat je niet aan pap en mam hebt verteld over Geoff.’

‘Ik heb je al alles verteld.’ Kate rommelt door mijn la met pyjama’s. Ze trekt er twee nachtshirts uit die ik allebei van haar heb gekregen. Ik wijs naar het blauwe en laat de bordeauxrode voor haar.

‘Eet hij groene groenten?’

‘Geoff heeft een zeer beschaafde smaak voor eten,’ zegt ze terwijl ze zich laag voor laag uit haar pakje begint te pellen. ‘En ja, ik heb voor hem gekookt, en ja, hij vindt het lekker. We koken regelmatig samen.’ Ze denkt even na. ‘Ja, we blijken inderdaad heel vaak samen te koken.’

‘Dat is toch geen eufemisme voor seks, of wel?’

‘Josie! Nee.’

‘Want dat zou het kunnen zijn, maar ik hoopte al van niet.’

‘Stop. Geoff en ik koken samen. Met potten en pannen. En hij vindt het eten dat we klaarmaken leuk en lekker.’

‘Nou, ik neig ernaar hem aardig te vinden,’ zeg ik met de nadruk op ‘neig’.

‘Daar maak ik me geen zorgen over,’ zegt ze. ‘Ik zei toch dat hij briljant is?’

‘Een paar keer.’

Ze rent naar de badkamer en komt minuten later terug in mijn nachthemd. Ze ziet eruit als een cheerleader die net terug is van een profwedstrijd American football. Zelfs op dit tijdstip zit haar haar bijna volmaakt. Afwezig sta ik wat te rommelen met mijn paardenstaart en dan grist ze de borstel uit mijn hand en moet ik me van haar omdraaien. Ik gehoorzaam prompt.

Ze haalt het elastiekje uit mijn staart en begint te borstelen. Ik leg mijn bril netjes op mijn nachtkastje. Mijn allereerste herinnering is dat Kate mijn haar borstelt. Ik was drieënhalve en zij bijna veertien. We praatte over vogels. Ik wilde weten waarom ze niet doodvroren in de winter en met een droge klap uit de bomen in de tuin vielen. Kate zei dat engelen uit de hemel naar beneden vlogen en met hun vleugels de vogels

warm hielden, maar ze wist geen antwoord op mijn vraag waarom de vogels zich niet konden warmen met hun eigen vleugels.

‘Ik neem aan dat je mij nu gaat uithoren over Geoff,’ zegt ze en de haartjes in mijn nek gaan overeind staan vanwege mijn voorspelbaarheid.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Maar ik wil hém wel uithoren.’

‘Josie.’ Ze lacht.

‘Waarschuw hem maar vast. Voor vrijdag heb ik een lijst met zevenendertig vragen die ik hem ga stellen.’

‘Zevenendertig maar? Waarom geen makkelijker getal, veertig of zo?’

‘Omdat het aantal vragen niets te maken heeft met de vragen zelf. Ik heb zo veel vragen als ik wil stellen.’

‘Meen je dat?’

‘Ja.’

‘Geef me eens een voorbeeld.’

Ik draai me om en kijk haar aan. ‘Nou, bijvoorbeeld: als hij elke dag in de bus opstaat voor een zwangere vrouw, maar dan ontdekt dat ze niet zwanger is, alleen maar doet alsof, omdat ze haar vriendje in een huwelijk wil lokken, zou hij dan nog steeds voor haar opstaan? En zou hij het tegen het vriendje zeggen?’

‘Is dat één vraag of zijn het er twee?’ vraagt ze.

‘Een,’ zeg ik, ‘bestaande uit twee delen.’

‘Hmmm,’ zegt ze. ‘Het is een goede vraag.’ Ze draait mijn hoofd om en gaat door met borstelen. ‘Dat moet je hem vragen. Ik kan nauwelijks wachten tot ik het antwoord hoor. Dat wordt briljant,’ zegt ze terwijl ik tegelijkertijd het woord met mijn lippen vorm zonder geluid te maken.

Ik ben blij dat ik haar niet hoeft aan te kijken, want ik voel dat mijn lip begint te krullen.

‘Wat zijn zijn zwakke plekken?’ vraag ik.

‘Heeft-ie niet.’

‘Dat kan niet, en dat weet je.’

‘Nou, oké, maar ik heb er nog geen ontdekt, omdat hij verder zo fantastisch is.’

‘Je zou dus kunnen zeggen dat je blind bent voor zijn zwakke plekken?’ vraag ik.

‘Klopt. Dat gebeurt als je van iemand houdt. Dan zie je de onbelangrijke dingen over het hoofd. Tevreden?’ vraagt ze terwijl ze de borstel neerlegt en in bed kruipt.

‘Nee, want ik moet weten hoe je “onbelangrijk” definieert.’

‘Wat bedoel je, hoe ik “onbelangrijk” definieer?’

Ik doe de lamp uit.

‘Onbelangrijk zoals te lang opblijven om te lezen,’ zeg ik, terwijl ik aan mijn kant van het bed onder het dekbed glijp, ‘of onbelangrijk zoals grote, harige wratten in het gezicht en dwangmatig neuspeuteren?’

‘Dwangmatig... Josie.’ Giechelend zegt ze: ‘Nee.’

‘Bochel? Het haar van een trol?’

‘Geen van tweeën.’

‘Derdegrads syfilis?’

‘Welterusten, Josie,’ zegt Kate en ze geeft me een snelle kus en draait zich om.

‘Onnatuurlijke belangstelling voor buikspreken?’

‘Nee.’

‘Niet te beheersen waterige stoelgang? Luiers? Draagt hij luiers voor volwassenen? Of draagt hij luiers voor volwassenen, terwijl hij ze niet echt nodig heeft? Kijk, dat zou iets belangrijks zijn wat je niet over het hoofd mag zien, hè?’

Kate trekt haar kussen over haar hoofd en ik kruip grijnzend iets dichtert naar haar toe. Hoe kan Stu me ervan beschuldigen dat ik niet één van Kates vriendjes leuk vind, als ze me allemaal van tijd tot tijd dit soort momenten bezorgen? Ik hoop dat ze voor altijd single-af is.